

Recenzja

**rozprawy habilitacyjnej i aktywności naukowej doktora Przemysława Niemczuka,
przygotowana w związku ze złożeniem wniosku o nadanie stopnia doktora
habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie nauki prawne**

I. Podstawa prawna sporządzenia Recenzji

Funkcja recenzentki w postępowaniu w sprawie nadania Panu dr. Przemysławowi Niemczukowi stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie nauki prawne została mi powierzona na mocy uchwały RDN oraz Uchwały 23/2024 Rady Naukowej WSPiA Rzeszowskiej Szkoły Wyższej z dnia 18 października 2024 roku w sprawie powołania komisji habilitacyjnej.

Uchwała została podjęta na podstawie art. 221 ust. 5 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (tekst jedn. Dz. U. z 2022 r., poz. 574 z późn. zm.), § 7 ust.3 Statutu WSPiA oraz § 7 ust.1-5 Uchwały Nr II/2/2022 Senatu WSPiA Rzeszowskiej Szkoły Wyższej z dnia 1 grudnia 2022 roku dotyczącej określenia szczegółowego trybu postępowania w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego, zasad ustalania wysokości oraz sposobu wyznaczania członków komisji habilitacyjnej w Wyższej Szkole Prawa i Administracji Rzeszowskiej Szkole Wyższej. Postępowanie w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie nauki prawne zostało wszczęte na podstawie wniosku z dnia 4 lipca 2024 roku.

Zgodnie z treścią art. 219 ust. 1 ww. ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, stopień doktora habilitowanego nadaje się osobie, która: 1) posiada stopień doktora; 2) posiada w dorobku osiągnięcia naukowe albo artystyczne, stanowiące znaczny wkład w rozwój określonej dyscypliny, w tym co najmniej: a) 1 monografię naukową wydaną przez wydawnictwo, które w roku opublikowania monografii w ostatecznej formie było ujęte w wykazie sporządzonym zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 267 ust. 2 pkt 2 lit. a, lub b) 1 cykl powiązanych tematycznie artykułów naukowych opublikowanych w czasopiśmie naukowych lub w recenzowanych materiałach z konferencji międzynarodowych, które w roku opublikowania artykułu w ostatecznej formie były ujęte

w wykazie sporządzonym zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 267 ust. 2 pkt 2 lit. b, lub c) 1 zrealizowane oryginalne osiągnięcie projektowe, konstrukcyjne, technologiczne lub artystyczne; 3) wykazuje się istotną aktywnością naukową albo artystyczną realizowaną w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury, w szczególności zagranicznej.

II. Informacje o Kandydacie

Pan dr Przemysław Niemczuk ukończył jednolite studia magisterskie na kierunku prawo w Uniwersytecie Marii Curie-Skłodowskiej Wydział Prawa i Administracji, Filia w Rzeszowie w 2001 roku. Promotorem pracy magisterskiej był dr hab. prof. ucz. Jerzy Buczkowski.

W 2013 roku uzyskał stopień naukowy doktora w dziedzinie nauk prawnych w dyscyplinie naukowej prawo na podstawie uchwały Rady Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie nr 1694/2013 z dnia 17 kwietnia 2013 roku. Promotorem w przewodzie doktorskim był dr hab. prof. WSPiA Zbigniew Czarnik. Recenzentami w przewodzie doktorskim byli: prof. dr hab. Jerzy Stelmasiak oraz prof. dr hab. Jan Paweł Tarno.

Od 2002 roku jest zatrudniony w Wyższej Szkole Prawa i Administracji Rzeszowskiej Szkole Wyższej (dalej WSPiA) w Zakładzie Prawa Administracyjnego i Nauki Administracji w Katedrze Prawa Publicznego - obecnie na stanowisku adiunkta.

Od 2004 do 2020 roku był członkiem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Rzeszowie.

W latach 2015 do 2016 pełnił funkcję Pełnomocnika Rektora WSPiA ds. Kształcenia Praktycznego. Od 2016 roku był Dziekanem w WSPiA, a od 2020 roku jest zatrudniony na stanowisku Prorektora.

III. Osiągnięcia naukowe, stanowiące znaczny wkład w rozwój określonej dyscypliny

1. Monografia naukowa stanowiąca osiągnięcie naukowe przedstawione do oceny wkładu w rozwój dyscypliny nauki prawne

Przedłożona Monografia, uznana przez Habilitanta za Jego najważniejsze osiągnięcie naukowe, zatytułowana *Koordinacja w administracji publicznej* została wydana przez C.H.Beck, Warszawa 2024, (ss. 214), ISBN 978-83-8356-287-2; ISBN e-book 978-83-8356-288-9. Recenzentem wydawniczym jest Prof. dr hab. Rafał Stankiewicz.

Tytuł Monografii (dalej nazywanej także Rozprawą habilitacyjną lub Rozprawą), w sposób jednoznaczny określa obszar badawczy Habilitanta, ukierunkowany na zdefiniowanie znaczenia koordynacji z punktu widzenia funkcjonowania administracji

publicznej. Tak przejrzyste nazwany temat, odnoszący się w sposób nie budzący wątpliwości do rodzaju koordynacji stanowiącej przedmiot badań jest szczególnie istotny, biorąc pod uwagę fakt bardzo częstego stosowania, a wręcz nadużywania w ostatnim czasie, tego pojęcia. Termin koordynacja jest dostrzegalny obecnie we wszystkich sferach życia, co zauważa także Autor, uzasadniając wybór swojej problematyki badawczej. Jak słusznie przy tym wskazuje, pojęcie to jest nie tylko domeną nauk prawnych ale także innych dyscyplin, co tłumaczy trudne, a może wręcz niemożliwe jednoznaczne i uniwersalne zdefiniowanie jego znaczenia, bardzo ważnego przede wszystkim choć nie tylko z punktu widzenia nauk prawnych.

Przyjmowane rozwiązania prawne, wynikające nawet z jednej dyscypliny prawa niejednokrotnie odwołują się do tego pojęcia bez przybliżenia jego faktycznego znaczenia. Tytułem przykładu można powołać się na treść regulacji wywodzonych z ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, t.j. Dz.U. z 2024, poz. 1270 ze zm. dotyczących koordynacji kontroli zarządczej i audytu wewnętrznego w jednostkach sektora finansów publicznych oraz ustawy z dnia 11 września 2019 r. Prawo zamówień publicznych, t.j. Dz. U. z 2022, poz. 1710 ze zm., w sprawie koordynacji procedur udzielania niektórych zamówień na roboty budowlane, dostawy i usługi przez instytucje lub podmioty zamawiające w dziedzinach obronności i bezpieczeństwa i zmieniającej dyrektywy, gdzie brak doprecyzowania znaczenia koordynacji.

Z przyjętego tematu Rozprawy, *explicite* wynika że „koordynacja” nie jest pojęciem samoistnym, lecz powiązaniem zawsze wprost albo z działaniem określonego organu administracji publicznej albo z określeniem sposobu działania w obszarze koordynacji. Autor jednoznacznie kieruje więc swoje rozważania w stronę doprecyzowania zakresu przedmiotowego koordynacji, poprzez odniesienie jej cech do działania administracji publicznej, uznając za cel swojej Rozprawy „uchwycenie koordynacji jako instytucji prawnej”.

Dążenie do przypisania koordynacji cech instytucji prawnej potwierdza z jednej strony jej ogromne znaczenie z punktu widzenia działalności administracji publicznej; z drugiej zaś, jest wyzwaniem dla Autora dążącego do uznania koordynacji za instytucję prawną. O wiele prostsze jest przecież uznanie uprawnienia organu administracji publicznej do podjęcia i przeprowadzenia określonych przedmiotowo działań koordynujących czy koordynacyjnych niż ogólne, zdefiniowanie tego pojęcia.

Wybrana problematyka badawcza jest analizowana, zgodnie z zamierzeniami Habilitanta, w ramach szczegółowo opisanych metod badawczych „właściwych” jak pisze Autor dla nauk prawnych, w szczególności prawa administracyjnego ale także nauki administracji oraz nauki

o zarządzaniu i jakości. Zastosowane metody badawcze, w szczególności prawno-dogmatyczna, teoretyczno-prawna, historyczno-prawna, prawno-porównawcza oraz aksjologiczna pozwalają na wykreowanie pełnego obrazu instytucji prawnej za jaką Habilitant uważa koordynację.

To właśnie koordynacji, jak wskazano już wyżej, przypisuje podstawowe, z punktu widzenia prowadzonych rozważań dwa podstawowe założenia. Po pierwsze, według Autora, koordynacja jest instytucją prawną; po drugie, koordynacji należy przypisać rolę instytucji „podnoszącej sprawność administracji publicznej” (s.4). Przyjętymi założeniami, Autor uzasadnia z jednej strony, instytucjonalność znaczenia koordynacji; z drugiej zaś, konieczność uznania jej za formę działania administracji publicznej.

Takie podejście Autora do postrzegania znaczenia instytucjonalnego koordynacji wzbudza zaniepokojenie, biorąc pod uwagę fakt, że instytucja prawna, za którą Autor uważa koordynację, jest utożsamiana raczej z pojęciem określającym zbiór praw i obowiązków, wymaganych od określonych osób lub grup, przybierających postać ustawy, zarządzenia, wyroku sądowego lub innego dokumentu prawnego. Podczas gdy w świetle obowiązujących unormowań prawnych koordynacja jest traktowana jako zasady, reguły, sposób pewnego uporządkowania funkcjonowania w tym przypadku działań prowadzonych przez organy administracji publicznej.

Intrygujące jest także, w świetle długoletnio ugruntowanych poglądów doktryny, dążenie Autora do udowodnienia, że koordynacja to forma działania administracji. Jako taka nie wpisuje się przecież, za J.Starościakiem ani w stanowienie ogólnie obowiązujących przepisów, ani wydawanie aktów administracyjnych, zawieranie umów, prowadzenie działalności społeczno-organizatorskiej czy wykonywanie czynności materialno-technicznych, a nawet w obecnie rozszerzane przez doktrynę polecenia służbowe, przyrzeczenie publiczne, plany, programy i strategie (E. Olejniczak-Szałowska, *Prawne formy działania administracji publicznej*, [w:] *Prawo administracyjne Pojęcia, instytucje, zasady w teorii i orzecznictwie*, Wyd. VII, M. Stahl (red.) Wolters Kluwer 2019). Tym bardziej jednak, nowatorskie staje się podejście Autora do koordynacji jako zarazem instytucji prawnej i formy działania administracji publicznej.

Przy tak sformułowanym podejściu do tytułowej problematyki koordynacji, wydaje się, nieodzowne i słuszne odniesienie Jego rozważań w stosunku do zależności administracji publicznej wobec realizacji zadań publicznych, a na tym tle udzielenie odpowiedzi na kluczowe, z punktu widzenia tytułowej koordynacji w administracji publicznej, czy koordynacja odpowiada potrzebom współczesnej administracji publicznej. To zadania

publiczne przecież, szerzej cele publiczne, zadania użyteczności publicznej, czy wreszcie także nazwane konstytucyjnie zadania: własne i zadania zlecone, determinują przedmiotowo działalność administracji publicznej, *a contrario* zatem ich brak nie powodowałby konieczności koordynowania właściwie realizowanych działań organów administracji publicznej.

W celu zmierzenia się z tym kolejnym zagadnieniem i ustaleniem na ile koordynacja odpowiada potrzebom współczesnej administracji publicznej, istotne jest, co zostało prawidłowo wyeksponowane przez Autora, przybliżenie „natury koordynacji”. W tym obszarze prowadzonych badań dokonuje szczegółowej retrospekcji pojęcia koordynacji na gruncie nauk społecznych takich jak: nauki socjologiczne, ekonomia i finanse, nauki o zarządzaniu i jakości, nauki o polityce i administracji, nauki prawne, uznając ich specyfikę w stosunku do innych nauk.

Ciekawe także, w ramach tego wątku prowadzonych rozważań, jest zestawienie przez Autora na gruncie bardzo bogatej literatury przedmiotu z zakresu prawa administracyjnego, koordynacji z harmonizacją, z jednoczesnym uznaniem tych pojęć za bliskoznaczne ale jednak odmienne. Harmonizacja, jak słusznie zauważa Autor, jest bowiem bardziej restrykcyjna gdyż opiera się o regulacje prawne wyznaczające określone standardy, mające na celu ujednolicenie pewnych elementów w harmonijną całość (przykład stanowią, jak słusznie zauważa Autor, regulacje unijne). Przy tym, Autor dostrzega swoistą więź funkcjonalną między tymi pojęciami, wywodząc za doktryną, że „celem działalności koordynacyjnej jest zharmonizowanie działań różnych jednostek czy zespołów (...)”. Na gruncie wybranej problematyki badawczej należy przyjąć zatem, że działalność koordynacyjna (czy także koordynująca ?) ma na celu harmonizację działań w administracji publicznej.

Tak rozumiane pojęcie koordynacji zostaje zestawione w dalszym fragmencie rozważań z innymi formami oddziaływania administracji publicznej, utożsamionymi przez Autora za doktryną, z formami działania administracji. Przy tym, Autor dostrzega konotację pojęcia i znaczenia koordynacji ze współdziałaniem lub współpracą rozumianą przez doktrynę jako wyeliminowanie „przeszkadzania sobie” w działaniu podmiotów administracyjnych. Stąd prowadzi szczegółową analizę odnosząc się do obszaru współdziałania, nadzoru, kontroli i kierownictwa. Jak zauważa bowiem, każde z tych sformułowań znalazło potwierdzenie w poglądach doktryny, zarówno w zakresie ich konotacji, jak i pewnych cech odmiennych wobec analizowanej koordynacji.

Bardzo ciekawy obszar badawczy pozostający w spektrum zainteresowań Habilitanta ze względu na przyjęty temat, należy wiązać z udaną, trzeba podkreślić niełatwą klasyfikacją

rodzajów koordynacji. Uznając złożoność tej instytucji, dokonuje uporządkowania według kryteriów, w ramach tych zaproponowanych już przez doktrynę, jednakże uszczegóławiając i doprecyzowując każdą z nich. W mojej ocenie w sposób wyczerpujący, odnosi się do: terytorialnej odmiany koordynacji uwzględniając jej aspekty terenowe i międzynarodowe; sektorowej odmiany koordynacji uznając i charakteryzując jej aspekty gospodarcze, międzyresortowe i branżowe; pionowej i poziomej, horyzontalnej i wertykalnej, wewnętrznej i zewnętrznej, podmiotowej i przedmiotowej, politycznej i administracyjnej. Przeprowadzone w tym obszarze rozważania niewątpliwie pozwoliły Autorowi udowodnić różnorodność znaczeniową koordynacji. Na tym tle nie sposób nie zgodzić się z Jego twierdzeniem o braku możliwości wskazania znaczenia koordynacji wobec braku czynnika podmiotowego i przedmiotowego „bez podmiotów nie można mówić o koordynacji ich funkcjonowania, a bez zadań koordynacja byłaby bezprzedmiotowa”.

Uznając w pełni za zasadne przyjęte stwierdzenie, należy uznać, że rodzaje podmiotów/organów/jednostek, a konkretnie ich ustawowe działanie determinuje konieczność koordynacji ich działań. W przypadku organów administracji publicznej precyzyjnie należy odnosić fakt działań koordynacyjnych wobec wykonywania przez nie legalnie zakreślonych zadań publicznych wraz ze wskazaniem podmiotów koordynujących ich realizację. Jak wykazuje Autor bez określenia zadań publicznych rządowych i samorządowych (własnych i zleconych), nie sposób określić, nazwać organy uprawnione do podejmowania działań w zakresie koordynacji. Podobnie jak na tym tle dopiero, o czym pisze Habilitant, nieodzowne jest określenie celu oraz „być może” przepływu informacji jako determinantów koordynacji.

Za bardzo ważny, z1 punktu widzenia analizowanej problematyki koordynacji w administracji publicznej, należy uznać Rozdział II Monografii poświęcony paradygmatom koordynacji. W tym fragmencie Autor dokonuje uporządkowanego, trójwątowego bo: dogmatycznego, prakseologicznego i aksjologicznego zdefiniowania znaczenia koordynacji. Przy tym, za ciekawy element praktyczny tych rozważań uważam statystykę liczby stosowań pojęcia koordynacji w rozróżnieniu na akty prawne publikowane w Dziennikach Urzędowych i Monitorach Polskich oraz Dziennikach Urzędowych Unii Europejskiej oraz aktach prawa miejscowego, która jednoznacznie potwierdza nadużywanie tego niedookreślonego pojęcia.

Interesujący jest także dalszy fragment prowadzonej analizy przybierający aspekt historyczno-dogmatyczny, w ramach którego Autor przeprowadza analizę wybranych aktów normatywnych w sferze prawa publicznego, wskazując na zdecydowanie większe zainteresowanie ustaleniem jego znaczenia w okresie PRL-u aniżeli obecnie. Jednocześnie wywodzi na tym tle, że w ramach prawa publicznego, prawo administracyjne winno stanowić

źródło faktycznego definiowania paradygmatów koordynacji, nie wykluczając jednak konieczności ich weryfikacji ze względu na specyfikę przez inne gałęzie prawa publicznego.

Zgodnie z przyjętą chronologią kolejny wątek, rozważań stanowi słuszne uznanie przez Autora, że prakseologia winna być uznawana także jako paradygmat koordynacji. Określenie zasad zarządzania w organizacji niewątpliwie musi znajdować zastosowanie jako gwarancja zapewnienia właściwie prowadzonej koordynacji, gdyż tylko te zasady (o ile są właściwie sformułowane, odmiennie wobec różnych działań administracji publicznej), prowadzą do sprawnego funkcjonowania administracji publicznej. Autor dowodzi przy tym, na podstawie bardzo licznych poglądów doktryny, także przejawów praktyczności stosowania prakseologii koordynacji, wykazując etapy działania zorganizowanego. Za szczególnie ważne w tym obszarze uznaję zestawienie ich z tak istotnym, z punktu widzenia rzeczywistego celu koordynacji, zarządzaniem publicznym oraz nazwaniem koordynacji jako instrumentu organizującego w administracji publicznej.

W mojej ocenie, nie bez znaczenia dla lepszego zobrazowania znaczenia koordynacji w administracji publicznej jest także wątek poświęcony jej aksjologii. Jak słusznie bowiem zauważa Autor, ważne jest z punktu widzenia rozwiązań prawnych zobiektywizowanie wartości wyrażonych w koordynacji. Oczywiście nie sposób nie zgodzić się z Habilitantem, że kwestia ta jest bardzo trudna ze względu na ww. wielowątkowość koordynacji, jednakże tym ważniejsze jest określenie pewnych niezmiennych wartości. Prawo administracyjne ma charakter aksjologiczny gdyż jest tworzone by służyć ochronie i realizacji określonych wartości odnoszących się do sprawnego funkcjonowania administracji publicznej.

Podstawę dla rozważań zawartych w Rozdziale III Monografii, stanowi teza, w ramach której Autor poprawnie wywodzi, iż immanentną cechą koordynacji jest kompetencja. W celu udowodnienia postawionej tezy, Autor szczegółowo i precyzyjnie dokonuje kilkustopniowej analizy znaczenia kompetencji z punktu widzenia koordynacji wykonywania zadań publicznych.

Swoją analizę w tym obszarze ukierunkowuje na znaczenie kompetencji z punktu widzenia nazwanej kompetencji koordynacyjnej w administracji publicznej, uznając ją za wtórną w stosunku do kompetencji do realizacji zadania publicznego. Przy tym, rozważa kompetencje koordynacyjne w ramach krzyżujących się, poddanych charakterystyce, obowiązków strony koordynującej i uprawnień strony koordynującej oraz obowiązków koordynowanego i uprawnień koordynowanego.

Wywodząc z tych działań koordynacyjnych, środki koordynacyjne poddaje analizie ich znaczenie i klasyfikację. Wśród prowadzonych rozważań zwraca uwagę nazwanie

i wyodrębnienie przez Autora kluczowych środków koordynacyjnych w administracji publicznej. Szczegółowo w tym obszarze swojej analizy Zajmuje się, sięgając do ich etymologii: porozumieniami, naradami koordynacyjnymi, planami, zaleceniami koordynacyjnymi, regułami i normami kolizyjnymi, uznając je za najbardziej transparentne.

Prowadzone, w sposób uporządkowany i przejrzysty, dywagacje kończy Rozdział IV, w ramach którego Habilitant dąży do wskazania zasad implementacji koordynacji w administracji publicznej. W tym obszarze kluczowe, z mojego punktu widzenia, jest ewidentne dążenie Autora do uznania koordynacji jako formy działania administracji publicznej.

Rozpoczynając dywagacje na ten dość dyskusyjny temat, Habilitant sięga do doktryny stanowiącej podwaliny dla określenia rodzajów form działania administracji. Na tej podstawie właściwie przyznaje, że koordynacji nie można zestawiać z żadną z doktrynalnie „wyróżnionych form z osobna, to jednak można upatrywać instrumentu realizacji tych działań bądź ich celu”. Jak udowadnia, chronologicznie analizując: stanowienie ogólnie obowiązujących przepisów, wydawanie aktów administracyjnych, zawieranie umów, prowadzenie działalności społeczno-organizatorskie czy wykonywanie czynności materialno-technicznych „w każdej można dostrzec instrument koordynacji”.

Na tle przyjętego stwierdzenia, można zgodzić się z treścią podrozdziału IV. II. zatytułowanego „Koordynacja jako szczególna forma działania administracji”, w którym Autor przyznaje, że różnie definiowane jest pojęcie prawnych form działania administracji, można także na gruncie doktryny uznać koordynację za „szczególną”. W tym obszarze, zdaje się polemizuje sam ze sobą, uzasadniając³⁸⁰ tezę o szczególności koordynacji tym, że zarówno pojęcie, jak i jego zakres „są zamienne i zależne od wielu uwarunkowań”. Ponadto jak wskazuje, brak powszechnie uznanego katalogu form działania administracji czy ustawowego ich określenia, należy tłumaczyć dynamiką aktywności działania administracji publicznej. Co więcej, przyjmuje, że coraz częściej można zauważyć formy działania administracji nie podlegające żadnej klasyfikacji, a wśród nich właśnie koordynację.

Stale posługując się poglądami doktryny, uznaje zatem koordynację za niemieszczącą się w klasycznie postrzeganym katalogu prawnych form działania administracji nazywając ją „podgrupą działań o swoistych cechach”. Przechodząc do zidentyfikowania tych cech Autor przyjmuje, iż koordynacja nie jest prawną formą działania administracji w rozumieniu doktryny prawa administracyjnego pozostając jednak administracyjnoprawną formą działania. Jak tłumaczy, wpisując się w doktrynę J.Starościaka, koordynację należy

traktować jako „metodę działania administracji”, w ramach których wyróżnia metody administracyjne i cywilistyczne; przymusu i przekonania; pośrednie i przejściowe.

Biorąc pod uwagę doktrynalnie ukształtowane poglądy, swoje rozważania zmierzające do ustalenia znaczenia (jak pisze „istoty”) koordynacji rozpoczyna od zdefiniowania istoty administracji publicznej, co jest niezwykle trudne. Wymaga bowiem, wzięcia pod uwagę zróżnicowanych kryteriów, wśród których najważniejszy z punktu widzenia analizowanej koordynacji, jest podział na władcze i niewładcze. Koordynację uznaje za przejaw niewładczego oddziaływania administracji w ramach działalności bezpośredniej czyli świadczenia usług albo pośredniej „stwarzanie warunków do świadczenia usług”. Taki bezpośredni charakter koordynacji, jak pisze Autor, wywodzić należy z działalności wykonawczej czyli w przypadku analizowanej koordynacji w ramach wykonywania i realizacji działań poddanych koordynacji. Podczas gdy aspekt pośredni można odnaleźć w działalności techniczno-organizacyjnej i kooperacji, którą utożsamia z charakterem służebnym względem podmiotów koordynowanych. Autor przy tym, nie pozostawia bez omówienia także mieszanych obszarów działania administracji w postaci reprezentacji.

Na tym tle Autor wysuwa wniosek, że ważniejsze od normatywnej definicji jest określenie „wielopostaciowości form działania, będącego instrumentem oddziaływania nieodpowiadającego innym formom działania administracji”. Dalej Autor wywodzi, trzeba przyznać dość zaskakującą ale być może potrzebną, analizę koordynacji od okresu funkcjonowania państw socjalistycznych. Należy domniemywać zatem, że ten okres uznaje za podwaliny koordynacji, co znajduje potwierdzenie także we wcześniejszych publikacjach Habilitanta. Przekonywująco udawania, prowadzenie koordynacji tym, że w latach 50-tych w stosunku do gospodarki państwa socjalistycznego, przejawiającej się kompetencjami rad narodowych wobec działania niepodporządkowanych przedsiębiorstw, zakładów, spółdzielni i rzemiosła w postaci kierownictwa jako postaci ówczesnej koordynacji. Autor nie pozostawia bez omówienia także kolejnych przejawów koordynacji w latach 70-tych związanych z uprawnieniami koordynacyjnymi terenowych organów wykonawczych, a wynikających z obowiązujących ówczesnie aktów prawnych w zakresie, m.in.: gospodarki finansowej i budżetowej, rolnictwa i gospodarki żywnościowej, gospodarki wodnej, ochrony środowiska, które choć dość mocno rozbudowane niestety, w ocenie doktryny, nie spełniły swojej roli.

Na tle tych historycznych rozważań, Autor uznaje, że dopiero transformacja ustrojowa w latach 80-tych i 90-tych spowodowała „przewartościowanie” koordynacji. Jak dowodzi, zmiane uległ profil ustrojowo-prawny podmiotów gospodarczych i administracji, czego

przyczynę słusznie upatruje w atrybucie swobody. Trudno bowiem nie zgodzić się z Jego twierdzeniem, że usamodzielnienie działalności jednostek spowodowało konieczność zmiany interakcji pomiędzy tymi podmiotami, w których oddziaływanie kierownicze nie było metodą dominującą.

Na podstawie przeprowadzonej, tak dogłębnej analizy, Autor odnosi się do aktualnego znaczenia koordynacji podtrzymując wcześniej przyjętą tezę o jej niejednolitym charakterze. Uznaje przy tym, że wskazanie tak wielu rodzajów koordynacji powoduje, że w administracji publicznej istnieje wiele jej postaci w zależności od układu, w jakim zachodzi. Do doprecyzowania znaczenia koordynacji, Autor uznaje za nieodzowne określenie układu, który uznaje za determinujący rolę koordynacji, która może przejawiać się w odmienny sposób.

W tym aspekcie prowadzonych przez siebie rozważań dotyczących ustalenia znaczenia koordynacji, Autor nawiązuje ponownie do wskazania, że do wyłonienia konkretnych typów koordynacji i ich uporządkowania potrzebna jest ich systematyzacja z uwzględnieniem określonych kryteriów. W tym obszarze ponownie uznaje, że zastosowanie: kryterium ustrojowego, struktury terytorialnej, zależności między podmiotami oraz instrumentu koordynacji tworzy podstawę dla zidentyfikowania koordynacji. W odniesieniu do tych kryteriów, jak przyjmuje, można uznawać istnienie swoistych układów koordynacyjnych, tj. kolejno: w ramach kryterium ustrojowego o układzie monistycznym, dualistycznym i pluralistycznym; w ramach kryterium terytorialnego o układzie horyzontalnym i wertykalnym; w ramach kryterium zależności o układzie podporządkowania i niepodporządkowania oraz o układzie podmiotowym i przedmiotowym.

Całość rozważań Habilitanta na temat koordynacji w administracji publicznej wieńczy Zakończenie, w którym w sposób przejrzysty odnosi się do sformułowanych przez siebie spostrzeżeń. W ramach prowadzonych wywodów, właściwie pod względem formalnym, jak i merytorycznym, udowadnia postawione tezy, skonstruowane na podstawie regulacji prawnych, doktryny oraz orzecznictwa sądowego krajowego i unijnego.

Jego konstatacje nie pozostawiają wątpliwości co do faktu, że tytułowa koordynacja jest pojęciem niedookreślonym, nieostрым i bardzo trudnym do jednolitego zdefiniowania choć bardzo powszechnie stosowanym na różnych płaszczyznach funkcjonowania administracji publicznej. Wydaje się także, że uznanie wzrastającej popularności koordynacji poprzez sięgnięcie do jej genezy uzasadnia tak wszechstronne zastosowanie.

Na tym tle zasadny jest wniosek co do tego, że nie można ramami definicyjnymi ograniczyć roli koordynacji. Istotne jest bowiem wskazanie, jak zauważa Autor, uznania

wieloaspektowości koordynacji poprzez wprowadzenie niezbędnych modyfikacji prawnych, co uznaje za postulat *de lege ferenda*. Z tym, że jak przyznaje, jest to wyzwanie dla administracji publicznej w bardzo trudnych, wciąż zmieniających się stosunkach społeczno-gospodarczych.

W mojej ocenie Monografia *Koordinacja w administracji publicznej* napisana przez Pana dr. Przemysława Niemczuka, jest wartościową pozycją naukową podejmującą istotne kwestie związane z nowoczesnym funkcjonowaniem administracji publicznej. Jej niewątpliwą zaletą, obok nietuzinkowego tytułu, jest przeprowadzenie wieloaspektowych rozważań dogmatycznoprawnych, doktrynalnych i orzecznich. Nie bez znaczenia dla tematu uznaję także jej historyczny aspekt pozwalający na właściwe zrozumienie ewolucji tego pojęcia i rozważenie jej w kategoriach instytucji prawnej. Na pozytywną ocenę zasługuje także wielowątkowość prowadzonych rozważań nie tylko w ramach wątków prawnych ale także ekonomii, nauki o zarządzaniu i jakości, co świadczy o przemyślanym schemacie rozważań wybranej problematyki. Pogłębionej analizie dobrze posłużyły, w mojej ocenie, także badania prowadzone wcześniej na ten temat, w opublikowanych artykułach naukowych Habilitanta. Wreszcie istotna jest również umiejętność Autora do formułowania wniosków *de lege lata* oraz postulatów *de lege ferenda*, która potwierdza Jego dojrzałość naukową.

2. Charakterystyka aktywności naukowej

Dążąc do charakterystyki aktywności naukowej Pana dr. Przemysława Niemczuka należy wskazać, że koncentrowała się na kilku obszarach badawczych; pierwszy dotyczył zagadnień z zakresu ustrojowego prawa administracyjnego; drugi związany był z administracyjnoprawnymi uwarunkowaniami bezpieczeństwa wewnętrznego; trzeci zaś, koncentrował się na badaniach funkcjonowania administracji publicznej z uwzględnieniem prawnych form działania administracji. Szczególną uwagę w tych badaniach poświęcono specyfice samorządu terytorialnego. Aktywność naukowa Habilitanta we wskazanych obszarach badawczych przejawiała się głównie: udziałem w badaniach naukowych - indywidualnych i zespołowych, publikacją opracowań oraz udziałem w konferencjach, w tym jako prelegent.

W ramach działalności naukowo-badawczej Habilitant prowadził prace badawcze indywidualne i zespołowe związane z prawnymi uwarunkowaniami organizacji i funkcjonowania administracji publicznej. Na szczególną uwagę zasługują dwa projekty naukowo-badawcze skoncentrowane na samorządzie terytorialnym. Pierwszy to Projekt naukowo-badawczy „Legalność, Sprawność i Dobra Praktyka Administracyjna Warunkiem Dobrego Rządzenia” realizowany w latach 2012 - 2014 przez Wyższą Szkołę Prawa

i Administracji Rzeszów-Przemyśl dofinansowany w ramach Programu Operacyjnego Kapitał Ludzki współfinansowany z Europejskiego Funduszu Społecznego (nr umowy UDA-POKL.05.02.01-00-026/10-00). W ramach Projektu Pan dr Przemysław Niemczuk pełnił funkcję Koordynatora Projektu ds. kontaktu z Partnerami Projektu. Był członkiem Zespołu Badawczego nr II powołanego do prac w zakresie poprawy zarządzania i jakości świadczonych usług publicznych. Do Jego zadań należało opracowanie, przeprowadzenie i naukowe opisanie badań sprawności struktur administracji samorządowej w dwunastu badanych gminach województwa podkarpackiego, a następnie przeprowadzenie serii szkoleń i konsultacji dla pracowników tych gmin z zakresu sprawności działania administracji oraz poprawności i skuteczności stosowania prawa administracyjnego. Wynikiem indywidualnej pracy naukowej Pana dr. Przemysława Niemczuka była część Raportu empirycznego pt.: *Budowa i sprawność struktury organizacyjnej gminy* - opracowana indywidualnie dla każdej z 12 badanych gmin objętych Projektem. Na tej podstawie powstało opracowanie pt.: *Mierniki sprawności struktury organizacyjnej gminy* [w:] *Samorząd gminny w świetle badań empirycznych*, pod red. Z. Czarnika i J. Posłusznego, Rzeszów-Przemyśl 2014. W ramach Projektu powstało również opracowanie podsumowujące pt.: *Raport z realizacji projektu „Legalność, Sprawność i Dobra Praktyka Administracyjna warunkiem dobrego rządzenia”*, pod red. K. Eckhardta i P. Niemczuka, Rzeszów-Przemyśl 2015.

Drugi Projekt naukowo-badawczy to „Samorząd lokalny jako uczestnik polskiej polityki zagranicznej” realizowany w 2014 roku przez Wyższą Szkołę Prawa i Administracji Rzeszów-Przemyśl we współpracy z Ministrem Spraw Zagranicznych w ramach projektu „Współpraca w dziedzinie dyplomacji publicznej 2014” (nr umowy BDG-703/2014). W ramach tego Projektu Habilitant pełnił funkcję Koordynatora Projektu, a także funkcję Kierownika Zespołu badawczego. W tym zakresie opracował program badawczy, kierował przebiegiem badań i brał udział w organizacji konferencji naukowej podsumowującej badania oraz we współredagowaniu opracowania wieńczącego badania, tj. *10 lat doświadczeń polskiego samorządu terytorialnego w Unii Europejskiej*, pod red. E. Feret i P. Niemczuka, Rzeszów-Przemyśl 2014. Ponadto, w ramach przeprowadzonych badań, Pan dr Przemysław Niemczuk dokonał indywidualnych ustaleń, które znalazły wyraz w jego publikacji: *Samodzielność finansowa powiatu jako determinant jego samorządności* [w:] *10 lat doświadczeń polskiego samorządu terytorialnego w Unii Europejskiej*, pod red. E. Feret i P. Niemczuka, Rzeszów-Przemyśl 2014.

W ramach prowadzonej aktywności naukowej w zakresie badań ustroju administracji publicznej, w dorobku Pana dr. Przemysława Niemczuka znalazły się takie pozycje jak: *Rola*

szczebla pośredniego w koncepcji samorządu terytorialnego - ujęcie funkcjonalne, [w:] *Dziesięć lat reformy ustrojowej administracji publicznej w Polsce*, pod red. J. Parchomiuka, B. Ulijasza, E. Kruka, Warszawa 2009, s. 108 - 122; *Kształtowanie się koncepcji powiatu*, Zeszyty Naukowe WSHE, T. XXIX/2009, s. 11 - 32; *Pozycja ustrojowo - prawna starosty*, „Administracja. Teoria-Dydaktyka-Praktyka” 2011, Nr 1(22), s. 75 - 93; *Przedsiębiorczość a biurokracja w administrowaniu publicznym*, [w:] *Przedsiębiorczość - Natura i Atrybuty*, Tom 2, pod red. K. Jaremczuka, Tarnobrzeg 2012, s. 335 - 346; *Problem (nie-)konstytucjonalizacji terytorialnej organizacji samorządu terytorialnego* [w:] *Prawo naszych sąsiadów. Tom I, Konstytucyjne podstawy budowania i rozwoju społeczeństwa obywatelskiego w Polsce i na Ukrainie - dobre praktyki*, red. Cyklu: J. Posłuszny, red. Tomu: W. Skrzydło, W. Szapował, K. Eckhardt, P. Steciuk, Rzeszów-Przemyśl 2013, s. 204 - 219; *Administracja powiatowa w systemie terenowej administracji publicznej*, Rzeszów-Przemyśl 2014; *Kilka uwag na temat pojęcia „podział terytorialny”* [w:] *Dziesięć lat polskich doświadczeń w Unii Europejskiej. Problemy „prawnoadministracyjne. Tom I*, pod red. J. Sługockiego, Wrocław 2014, s. 725 - 734; *Ustrojowe prawo administracyjne* [w:] *Repetitorium z prawa administracyjnego*, pod red. Z. Czarnika, Rzeszów-Przemyśl 2015, s. 60 - 144; *Nadzór nad administracją publiczną* [w:] *Repetitorium z prawa administracyjnego*, pod red. Z. Czarnika, Rzeszów-Przemyśl 2015, s. 145 - 153; *Stan wody na gruncie w prawie administracyjnym* [w:] *Problemy z pogranicza prawa administracyjnego i prawa ochrony środowiska*, pod red. M. Stahl, P. Korzeniowski, A. Kaźmierska-Patrzyzna, Warszawa 2017, s. 227 - 240; *Prawa jednostki wobec administracji publicznej (wybrane zagadnienia)*, „Administracja. Teoria-Dydaktyka-Praktyka”, nr 1(50) 2018, s. 64 - 78; *Public interest as a determinant of territorial autonomy*, *Roczniki Administracji i Prawa* 2020, 3 (XX), s. 223-233; *Stan wody na gruncie. Studium administracyjnoprawne*, Rzeszów 2020; *Determinanty kształtowania podziału terytorialnego - ujęcie administracyjnoprawne*, *Gubernaculum Et Administratio* 2(24)/2021, s. 291 - 306.

Drugi obszar badawczy Pana dr. Przemysława Niemczuka związany był z administracyjnoprawnymi uwarunkowaniami bezpieczeństwa wewnętrznego. Zwieńczeniem aktywności w tym zakresie są następujące publikacje: *Rola gminy w systemie zarządzania kryzysowego*, [w:] *Bezpieczeństwo wewnętrzne. Teoria i praktyka*, pod red. R. Sawuły, Przemyśl-Rzeszów 2012, s. 122 - 134; *Współpraca międzynarodowa w zakresie zarządzania kryzysowego. Teoria i praktyka*, Rzeszów 2012, pod red. A. Furgały i P. Niemczuka; *Odpowiedzialność prawna administracji publicznej w zarządzaniu kryzysowym* [w:] *Prakseologiczne przesłanki zarządzania kryzysowego*, pod red.

K. Jaremczuka, Rzeszów-Przemyśl 2014, s. 213 - 255; *Prawne uwarunkowania zarządzania kryzysowego na szczeblu powiatu* [w:] *Paradygmaty Badań nad bezpieczeństwem. Infrastruktura krytyczna w procesie zarządzania w sytuacjach kryzysowych*, pod red. A. Gałęckiego, A. Kurkiewicz, S. Mikołajczyka, Poznań 2014, s. 143 - 154; *Teoretycznoprawny model zarządzania kryzysowego w administracji samorządu powiatowego* [w:] *Zarządzanie kryzysowe w wymiarze lokalnym. Organizacja, procedury, organy i instytucje*, pod red. D. Majchrzaka, Warszawa 2014, s. 34 - 46; *Rola sektora komercyjnego w zapobieganiu i zwalczaniu przestępczości - ujęcie dogmatyczne* [w:] *Przestępczość w XXI wieku - zapobieganie i zwalczanie*, Tom 1, pod red. E. W. Pływaczewskiego, W. Filipkowskiego, Z. Rau, Warszawa 2015, s. 282 - 297.

Trzecim obszarem naukowym Habilitanta było funkcjonowanie administracji publicznej ze szczególnym uwzględnieniem, badań prawnych form działania administracji. W ramach tego nurtu badawczego Habilitant prowadził badania (w tym wyżej wskazane badania empiryczne), których wyniki zostały ujęte w następujących opracowaniach: *Rządowe funkcje powiatu*, „*Administracja. Teoria-Dydaktyka-Praktyka*” 2009, Nr 1(14), s. 158-183; *Prawne uwarunkowania przedsiębiorczości samorządu terytorialnego*, [w:] *Przedsiębiorczość. Uwarunkowania i przejawy w procesie funkcjonowania samorządu terytorialnego*, pod red. K. Jaremczuka, Przemyśl-Rzeszów 2012, s. 13 - 38; *Samodzielność finansowa powiatu jako determinant jego samorządności* [w:] *10 lat doświadczeń polskiego samorządu terytorialnego w Unii Europejskiej*, pod red. E. Feret i P. Niemczuka, Rzeszów-Przemyśl 2014, s. 236 - 248; *Instrumenty prawne przedsiębiorczości jednostek samorządu terytorialnego* [w:] *Przedsiębiorczość - perspektywą zmian*, K. Jaremczuk (red.), Rzeszów 2015, s. 499 - 523; *Protection of individual rights as a function of the state* [w:] *Law Enforcement Function Of The State: Theoretical And Methodological, Historical And Legal Issues, Matherials of the International scientific and practical conference*, Kharkov 2015, s. 344 - 347; *Doświadczenia samorządów lokalnych ze współpracy międzynarodowej - na przykładzie województwa podkarpackiego* (współautorstwo P. Niemczuka i L. J. Żukowskiego, udział własny 50%) [w:] *Prawne problemy samorządu terytorialnego z perspektywy 25-lecia jego funkcjonowania*, pod red. B. Jaworskiej-Dębskiej i R. Budzisz, Warszawa 2016, s. 491 - 505; *Instrumenty prawne współdziałania jednostek samorządu terytorialnego* [w:] *Sposoby realizacji zadań publicznych*, pod red. B. Dolnickiego, Wolters Kluwer 2016, s. 519 - 533; *Aksjologia koordynacji w administracji publicznej* [w:] *Aksjologia prawa administracyjnego. Tom I*, pod red. J. Zimmermanna, Warszawa 2017, s. 763 - 778; *Decentralizacja i finansowanie zadań z zakresu ochrony zdrowia psychicznego* (współautorstwo M. Kobak,

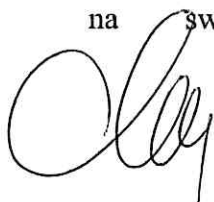

P. Niemczuk, L. Żukowski; udział własny 33%) [w:] *Decentralizacja i centralizacja administracji publicznej. Współczesny wymiar w teorii i praktyce*, pod red. B. Jaworskiej-Dębskiej, E. Olejniczak-Szałowskiej, R. Budzisz, Warszawa-Łódź 2019, s. 393 - 426; *Reżimy odpowiedzialności administracji publicznej* (współautorstwo J. Połuszyński i P. Niemczuk, udział własny 50%) [w:] *Jednostka wobec władczej ingerencji administracji publicznej. Księga jubileuszowa dedykowana Profesor Barbarze Adamiak*, pod red. J. Korczaka, K. Sobieralskiego, Wrocław 2019, s. 433 - 448; *Uгода wodnoprawna jako szczególna konsensualna forma działania administracji*, *Roczniki Nauk Prawnych* 2020/30/2, s. 51 - 63; *Ustawa o finansach publicznych. Komentarz*, pod red. A. Mikos-Sitek, (wydanie elektroniczne 2020, 2021, 2022, 2023, 2024, LEGALIS C.H. Beck); *Ewolucja koordynacji w administracji publicznej*, *Gubernaculum Et Administrare* 1(23)/2021, s. 41 - 58; *Kodeks dobrej administracji jako instrument kształtowania jakości i sprawności administracji publicznej* (J. Połuszyński, P. Niemczuk, udział własny 50%) [w:] *Kryzys, Stagnacja, Renesans? Prawo administracyjne przyszłości. Księga Jubileuszowa Profesora Jacka Jagielskiego*, pod red. M. Wierzbowskiego, J. Piechy, P. Gołaszewskiego, M. Cherki, Warszawa 2021, s. 541 - 558; *Responsibility of public administration of illegal action*, [w:] *Current legislative problems in the central and Eastern Europe countries*, pod Red. P. Bieś-Srokosz, J. Srokosza, A. Talika, E. Żelazko-Makowskiej, Częstochowa 2021, s. 127 - 138; *Koordynacja jako instytucja prawna - zarys problemu* (współautorstwo J. Połuszyński i P. Niemczuk, udział własny 50%) [w:] *Zagadnienia prawa konstytucyjnego. Księga jubileuszowa dedykowana profesorowi Krzysztofowi Skotnickiemu w siedemdziesiątą rocznicę2 urodzin*, Tom. 2, pod red. A. Domańskiej, Łódź 2023, s. 703 -711. W nurcie tym pozostaje także prezentowana wyżej monografia: *Koordynacja w administracji publicznej*, C.H. Beck, Warszawa 2024.

Wyniki badań i dociekań naukowych Pana dr. Przemysława Niemczuka prezentowane były w trakcie licznych konferencji naukowych, w tym o charakterze międzynarodowym. W okresie badanej aktywności naukowo-badawczej Pan dr Przemysław Niemczuk uczestniczył w 26 konferencjach, w tym w 8 międzynarodowych, z czego w 10 konferencjach brał czynny udział poprzez wygłoszenie referatu, w pozostałych poprzez zabranie głosu w dyskusji, zaś w 3 konferencjach był zaangażowany w ich organizację.

3. Osiągnięcia dydaktyczne, organizacyjne oraz popularyzujące naukę

Obok swojej pracy naukowej Habilitant wykazuje także, istotne z punktu widzenia ubiegania się o nadanie stopnia doktora habilitowanego, osiągnięcia dydaktyczne. Ze względu na swoje zainteresowania naukowe, prowadził zajęcia dydaktyczne

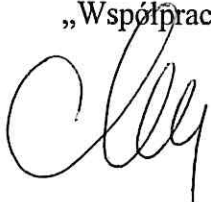

(wykłady/konwersatoria/ćwiczenia) z takich przedmiotów jak: Aktualne problemy administracji i prawa administracyjnego, Kontrola i nadzór w systemie administracji publicznej, Prawo administracyjne - część ogólna, Ustrój organów administracji publicznej, Prawne formy działania administracji, Prawo administracyjne materialne, Prawo samorządowe, Wybrane instytucje prawa administracyjnego, Nauka administracji, Regulacje administracyjnoprawne w sferze bezpieczeństwa wewnętrznego, Samorząd terytorialny a bezpieczeństwo i porządek publiczny, Publiczne i niepubliczne podmioty systemu bezpieczeństwa wewnętrznego, Ochrona osób, mienia, obiektów i obszarów, System bezpieczeństwa wewnętrznego w Polsce.

Pan dr Przemysław Niemczuk wypromował ponad 300 prac licencjackich i ponad 200 prac magisterskich. Przy czym z uwagi na zainteresowania naukowe, prowadzone seminaria dotyczyły szeroko rozumianej tematyki administracji publicznej i prawa administracyjnego. Aktualnie pełni także funkcję promotora pomocniczego w dwóch przewodach doktorskich prowadzonych pod opieką naukową dr hab. prof. WSPiA Krzysztofa Eckhardta, tj.: mgr. Jacka Pomykały, temat rozprawy doktorskiej: *Konstytucyjne ograniczenia prawa własności* i mgr. Angeliny Słomskiej, temat rozprawy doktorskiej: *Dostęp do informacji publicznej jako instrument kontroli i partycypacji obywateli w sprawowaniu władzy na szczeblu samorządu terytorialnego*.

Na osiągnięcia organizacyjne Habilitanta składa się udział w charakterze członka w 2013 roku w Zespole opracowującym dokumentację związaną z uruchomieniem studiów II stopnia na kierunku Bezpieczeństwo Wewnętrzne. W 2023 roku pełnił funkcję Przewodniczącego Komisji do opracowania dokumentacji związanej z uruchomieniem nowego kierunku studiów Transport-Spedycja-Logistyka. Aktualnie jest członkiem Senatu Wyższej Szkoły Prawa i Administracji Rzeszowskiej Szkoły Wyższej oraz członkiem Rady Naukowej Wyższej Szkoły Prawa i Administracji Rzeszowskiej Szkoły Wyższej.

Habilitant dokumentuje także swój udział w dwóch projektach naukowo-badawczych: 2012-2014 jako członek zespołu badawczego nr II powołanego w ramach realizacji projektu naukowo-badawczego „Legalność, Sprawność i Dobra Praktyka Administracyjna Warunkiem Dobrego Rządzenia” realizowanego przez Wyższą Szkołę Prawa i Administracji w ramach Programu Operacyjnego Kapitał Ludzki współfinansowanego z Europejskiego Funduszu Społecznego. Drugi Projekt naukowo-badawczy to „Samorząd lokalny jako uczestnik polskiej polityki zagranicznej” realizowany w 2014 roku przez Wyższą Szkołę Prawa i Administracji Rzeszów-Przemyśl we współpracy z Ministrem Spraw Zagranicznych w ramach projektu „Współpraca w dziedzinie dyplomacji publicznej 2014” (nr umowy BDG-703/2014).

W ramach tego Projektu Habilitant pełnił funkcję Koordynatora Projektu, a także funkcję Kierownika Zespołu badawczego.

Charakteryzując osiągnięcia Habilitanta popularyzujące naukę, należy wskazać na to, że jako członek zespołu badawczego nr II powołanego w ramach realizacji projektu naukowo-badawczego „Legalność, Sprawność i Dobra Praktyka Administracyjna Warunkiem Dobrego Rządzenia” przeprowadził serię szkoleń i konsultacji dla pracowników 12 analizowanych gmin z zakresu skuteczności działania administracji i prawa administracyjnego.

W tym aspekcie działalności Habilitanta, nie bez znaczenia jest także wygłoszenie referatów na konferencjach naukowych zarówno tych krajowych, jak i międzynarodowych z udziałem naukowców oraz praktyków. W tym aspekcie pracy Habilitanta dostrzegalny jest brak staży, praktyk czy wykładów za granicą, istotny z punktu widzenia aktywności realizowanej w więcej niż jednej uczelni, w szczególności zagranicznej, co wynika z art.219 ust.1 pkt 3 ww. ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce.

Za swoją pracę w 2013 roku otrzymał Medal Brązowy za Długoletnią Służbę (leg. Nr 310-2013-192) oraz w roku 2021 - Medal Komisji Edukacji Narodowej (leg. Nr 175507).

IV. Konkluzje

W konkluzji oceny osiągnięć naukowych, dydaktycznych, organizacyjnych oraz popularyzatorskich Pana dr. Przemysława Niemczuka, w tym przygotowanej przez Niego Monografii uznanej przez Habilitanta za Jego najważniejsze osiągnięcie naukowe, stwierdzam, że:

1. osiągnięcia naukowe wskazane przez Habilitanta we wniosku o przeprowadzenie postępowania w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego stanowią znaczny wkład w rozwój nauk prawnych w rozumieniu art. 219 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (tekst jedn. Dz. U. z 2024 r., poz.1571),
2. Habilitant spełnia także w wystarczającym zakresie wymóg wykazania się istotną aktywnością w rozumieniu art. 219 ust.1 pkt 3 ww. ustawy.

Biorąc pod uwagę powyższe, wnioskuję o podjęcie dalszych czynności zmierzających do nadania Panu dr. Przemysławowi Niemczukowi stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie nauki prawne.

Rzeszów, dn. 13.01.2025r.

